

2026/10/11 – Δ' Λουκά

«εξήλθεν ο σπείρων»

Ο σπορέας και το έργο του.

Μια απασχόληση όχι προσωρινή, ούτε δευτερεύουσα. Γι' αυτό στρέφουμε το τηλεσκόπιό μας προς τον πνευματικό σπορέα.

Ρίχνει τον σπόρο παντού στο χωράφι.

Φρόντισε προηγουμένως γι' αυτό.

Και ξεκινά. Πάντα με του Θεού τη δύναμη. Μεταφέρει τη Χάρη του ουρανού. Διδάσκει τον λαό. Μεταφέρει της ψυχής του τη δόνηση και τους κραδασμούς. Και τούτη η ενέργεια, ρίχνει της όποιας σκλαβιάς τα τείχη. Μπορεί να υπάρχουν κάποια, από πιο σκληρή πέτρα δομημένα, τα οποία θέλουν πιο ειδικό χειρισμό.

Κινείται με την παιδικότητα και την απλότητα του χαρακτήρα του. Με ανοιχτή καρδιά και ψυχή προς όλους.

Με την κίνηση του, προσφέρει τη Χάρη. Ενώνει τα αντίθετα.

Υποδεικνύει τα λανθασμένα.

Προσυπογράφει τα σωστά.

Έντονα προβάλλει και υπογραμμίζει τα όμορφα.

Έχει τελειώσει γι' αυτόν η μοναξιά. Και δεν ήταν βέβαια μόνος. Συνομιλούσε με τον Αρχηγό της Ζωής. Ήταν η ώρα του δικού του πιο εντατικού ανεφοδιασμού. Ενδυναμωμένος λοιπόν ξεκινά. Μπαίνει στο χωράφι. Και προχωρεί απτόητος. Γιατί ξέρει ποιον εκπροσωπεί. Αλλά και ποιου προσπαθεί ν' αποδειχθεί, όσο γίνεται, μηνύτορας.

Ζει για τον Χριστό και με τον Χριστό. Ταυτόχρονα όμως, για όλους και με όλους τους άλλους.

Αποκτά άλλη λογική. Όχι την κτιστή. Την καταργουμένη. Αλλά την καινή λογική. Την καινή λογική της αγάπης.

Πιστεύει.

Γιατί ζει με όλη του την ύπαρξη, τούτης της καινής εντολής της αγάπης.

Κηρύττει διαπρυσίως τούτο. Το εκπέμπει μ' όλης της χαράς τον κραδασμό και της έκπληξης, από τις οποίες συνεχώς περνάει και διέρχεται. Και όλο διαμηνύει στους πιστούς το μέγα γεγονός της Ανάστασης του Κυρίου μας.

Μεταδίδει τον πλούτο της Χάρης που τον αξιώνει ο Θεός να μεταβιβάζει στους πιστούς.

Καλεί όλους σε συμμετοχή. Να έρθουν. Να πάρουν μέρος. Να γνωρίσουν τον Χριστό. Να κοινωνήσουν μαζί του. Να προχωρήσουν στη μεταμόρφωση, που εκείνος προσφέρει.

Γνωρίζει βέβαια και το άλλο. Το τόσο χρήσιμο γι' αυτόν, μα και για όλους τους ανθρώπους. Εφαρμόζει το γραφικό: «καιρός του λαλείν, καιρός του σιγάν».

Είναι γεγονός, ότι αυτό της σιγής εμάς τους ανθρώπους μας δυσκολεύει. Έχουμε συνεχώς κάτι να πούμε. Άσχετο αν είμαστε με κάποιους ώρες πολλές προηγουμένως. Δεν

μιλούμε βέβαια για το θέμα της παρηγορίας. Και έχουμε πάντα την ανάγκη της. Παρά το γεγονός ότι όπως υπάρχει «σιωπώσα παραίνεση», έχουμε και σιωπώσα παρηγορία.

Είναι και κάτι άλλο. Πολλά έχει να πάρει από τον «σιωπώντα» πρώτα και ύστερα να δει αν θα προχωρήσει στην παραίνεση.

Η αναστάσιμη παραίνεση, είναι σε πολύ στενή σχέση στη ζωή του σπορέα, αλλά και εκάστου κοινωνούντος πιστού.

Και κάτι άλλο. Η όλη προσπάθεια γίνεται απροϋπόθετα. Χωρίς προκατασκευασμένες καταστάσεις.

Μπορεί η ζωή των γεωργών να έχει εμπλουτιστεί με μηχανήματα. Δεν παύει όμως να γίνεται η σπορά. Τούτο ισχύει και με την πνευματική σπορά. Ανανεώνεται χωρίς να σταματά.

Συνεχίζεται το έργο έτσι. Και ο άνθρωπος μπαίνει στο δρόμο της Βασιλείας. Και ο Πατέρας περιμένει εμάς.

+ ο π. Γ.